

Александар Видаковић
Т Р А Г

Александар Видаковић

Т Р А Г

Изабране и нове ђесме

ПРОМЕТЕЈ
Нови Сад

*Мојој деци:
Расику и Лени*

РЕЦЕНЗИЈА I - ДУХОВНА ЛИРИКА

„Ја немам куд до у Слово“ исповедно читаоцу саопштава Александар Видаковић у свом песничком рукопису с насловом „Траг“ који казује да је реч о песнику с божанским надахнућем, оним непорецивим, оним с императивом. А из таквог надахнућа је и бризак душе ка небесима, и то бризак земника нашега тла, који тражи суштавство, светлост и „бодро слово“. Дакле, тражи крштену реч! Тражи „белога Голуба над водом“, оног што Свети Дух јест, и што зари боготражитеља и чини га „живом црквом“ с Њим, који се срцем препознаје и усваја, јер – Он Васкрсним звоном призива у предео где смрти нема, већ ново свитање. На то упућују и наслови Хиландар, Сентандреја, Грачаница, Студеница, Крушедол .... па Божић и Богојављање, Причесни дариви I и Причесни дариви II, све до Цркве и Гробља у Осечини, с назнаком да је и Ваљево овде у Духу, Слову и Језику.

И то је отаџбински и завичајни пев Александра Видаковића, песника молитвено узнесеног. А и како би он другачије певао кад је светосавац препознатљив по крсној слави са свећом и тамјаном, хлебом и вином.

Дакле, пред нама су духовни записи понети из завичаја, што чине идентитет песника како у ранијим збиркама, тако и у овој, а верујемо да ће тако бити и у следећим, новим.

Александар Видаковић зри Словом литургије и траје јеванђељски с Њим. Оно му је Светлост! И то Светлост која зари од Њега к нама и од нас ка Њему. И ту

Светлост, као „искуствену реалност“ следи песник. Она му је Зрака водиља до утешишта и уточишта.

Питања која у „Трагу“ поставља Александар Видаковић су исконска и кроз векове присутна, и нема правог песника који их није већ постављао: Ко смо? и Где нам је крај?

У Доњем, земном, или у Горњем, небесном, граду? И шта смо ми без иконостаса страдалног, па из тога и вазнетог, где Срећење с Господом је светлост у наручју.

Из тога наручја је и Љубав с казом да она мушкарца и жену не дозива само у двојину већ да она Човека и Човечицу испуњава умножењем и обожењем. Такав је љубавни пев овог песника.

А и циклуси „Трага“ потврђују чежњу за узвишеним. Ево наслова: Храм, Дар, Реч, Зрак ... и питања: Има ли Храма ако није даран, има ли Дара ако није светлосан, има ли Зрака ако није из Речи, и – има ли Речи ако није с Виса ... а да није таквих питања, ни ове око нас ниске упитнице не би нас привеле Уму да у свему је Он, и да се Он само Оком услути а Срцем довиди. Од тих довида је Видаковићев животни пут ка доброти и лепоти, без којих чему смо.

Р а ш а П е р и ћ

Х Р А М
ИЗАБРАНЕ ПЕСМЕ

ВАСКРШЊА

Високо
Усклик звона
У полумраку
Литургија зри
Земљи и Небу
За пост и светлост
За милост и благод
За опрост наш и опрост нама
За хлеб и вино
За причест присну и радост
Јер смрти нема

За благослов Твој
И живот наш приљубљен уз Тебе
За данашњи и незалазни дан
Васкрсења Твог
И вечног спасења нашег.

ВИДОВДАНСКО ПАМЋЕЊЕ

Дане световиди
Сав си од неба и страдања
Ноћи глуводоба
У којој све косовске воде
Бризну окрвављене
И црвене потеку
Опомено страшна
Замукла тужбалице
Птице кукавице
Судњи дане
Жртвом искупљени
Светим пољем
И крсним знамењем.

ЂУРЂИЦ

Преко немих остатака ноћи
У провејавању
Талози се тихо
Први јесењи снег

У кући светлост
И благо измешан
Мирис тамјана и топлог воска

На рубу усне разливен
Бриди опори укус вина
И прошлих дана
Из којих сетно прогледавају очи детињства
И васкрсавају нестала лица и гласови

Сабрани у Твојој руци
Поново смо сви за истим столом
Док се иза прозора
Неумољиво мрве небеса
У нови бели прах
У исти вечни круг.

СРЕТЕЊЕ ГОСПОДЊЕ

Смртну границу зиме
Укину
Реч благовесна

Старац бео као снег
На руке прихвати Светлост
И у наручју
Радосно препозна
Вечност дугочекану
Девојком донету.

ХРАМ

Храм одувек постоји
Срцем се препознаје
Вером утврђује
Надом дограђује
Чистотом нежном из Тајне исходи
Висином до у плавет сеже

Храм одувек постоји
И светли топло
На путу дугом
Између нас
И бескраја.

НОВОГОДИШЊА

Мали Божић

Срећна Ти
Нова земља и небо
Занос ветрова и горје ледно
У даљини прапорца сетни трептај
Срећна Ти година Нова
Уз ово бодро слово и чудесно
Рождество Твоје
Радосно
Бесмртно
Ново.

БОГОЈАВЉЕЊЕ

Зимских литија барјаци
И студен у пољу

Крст од леда у источник погружен
За благослов свим водама
Диљем токова живих
За благород земљи у целоме кругу

Јер
Богојави се тајанствена Тројица
Гласом с висине
Кроз Реч безгрешну
У реци крштену

И отвори се пут навише

А Голуб бели
Залепрша се радосно
Високо над водом.

ЗЕМЉИ МОЈОЈ МАЈЦИ

Златохрана источнице
    Ти мила
Тек заушћена молитво покајна
    Опрости нам неукост нашу
    И учини да се куће сетимо
И да помоћу твога неугаслог луча
    Пут до ње опет пронађемо.
        Учини још
        Златокрсна
Да на олтарима наших васкрсења
    Мирисно затрепере
    Воштанице танкоструке
        Као доказ
    Да смо траг сопствени
        Изнова нашли
        После предугих
    И страдалних лутања
Бесплодним даљинама
    Калним
    И сивим.

КОСАЦ

Косац је дошао изненада
И круг се неумитно затворио.
Настаде мук
Даље се више не може никуда
Не сме се

Потпуна немоћ закоровила груди
Горчином набрекла у грлу
И неодољиво се излива из оба ока

У међувремену
Не предајући се неумитности
Сабирамо сопствене мисли у срцу
Крепећи их живом снагом молитве имена Христовог

Јер извесно је
За сваки нови откос
Косац ће опет изненада доћи
Очекујемо га спремни
Надом озарени
Слутећи мирно и замах и фијук
А поврх свега
У бескрај
Отворено небо.

РУСИЈА

Ти си тамјан
И снег
Златокосо поље житно
Твоје име се изговара
Тихо
Као молитва

Шапатом се призива у нади
Када се смрачи и пропалацају зли
Отровног уједа
Рачвасти језици
Црвени

Искусила си их болно
На својој кожи
Још увек бриде
Ожиљци на Твоме лицу

Исцељена сопственим тајанством
Ти си опет
Топли дах
Из груди неба
У мразном сумраку света.

СИДРО

Сидро је спуштено
И вода се умирила
Просути дани
Не могу се ничим покупити
Ни путеви трошни ме никуда не воде
Осим Цркви
О празницима

Сам и затворен у себе
Као воћка
Сазревам изнутра
Ћутке
Док небом птице објављују
Своју сету
И скори долазак зиме.

СВЕТЛОСТ

Ништа више није исто
    Ни град
    Ни река
    Ни лица пролазника
    Која неизбежно
    Виђаш свакога дана
    Остала је иста
Једино насушна светлост
Са наше шарене трпезе
    Која нас благо зари
    Пламти и мирише
Као ватре са уснулих поља
    У риђу јесен.